

Éber kóma...avagy még mindig Söréd feelingben

Még mindig kész vagyok. Egyre több dolgot másképp látok.

Tegnap megint lenn voltunk Söréden, mert egy hűtő ott maradt, és ott kellett lenni valakinek, amikor elviszik. Most még üresebbnek, még idegenebbnek tűnt minden. A kocsmában még valahogy a sörnek is más volt az íze, és a kocsmá feelingje is.

Úgy érzem magam, mint egy klimaxos vén szatyor, akinek semmi sem jó. Hangulatingadozásaim vannak, mert a nap 24 órájából kb. 23,5-et a táboron kattogok. De csak a jó dolgokon. Máson nem is tudnék, mert csak jó dolog történt:). Tegnap például beugrottunk Loncihoz, az egyik sráchoz, akit nyaraltattunk. Azt a ragyogó szemet, és azt a mosolyt látni kellett volna, amikor megérkeztünk és lejött a ház elé. El sem tudom mondani. Már a látvány megérte... Abba is hagyom, mert majd nem tudok leállni:).

Kaptam egy e-mailt egy olyan embertől, aki másodszorra volt Söréden, és úgy gondolom, hogy megosztom veletek!

Kissé elérékenyültem, mikor olvastam, de voltak olyan részek is, amikor sunyin mosolyogtam a nem létező bajuszom alatt:).

Herta írta:

De fura. Annyi mindent írnék. De nem merem... Lehet, hogy Téged, vagy egyáltalán senkit nem is érdekel. Valahogy így vagyok ezzel a táborban is. Nem merem kimondani, amit az adott pillanatban gondolok... Pedig annyi mindent szeretnék. Képzeld, olvasom a blogjaitokat! És szerintem nincs olyan ember, aki ne kapta volna el a Söréd-vírust, ha csak egy percet is töltött a táborban. Mennek a körímélek, hogy „ilyenjóvoltatábor” és „olyanjófejembereket” ismertünk meg. És ez annyira jó így! Szívem szerint én is beírnám ugyanezeket, de nem akarok 137. lenni a sorban. Úgy örülök, hogy vannak olyan lelkiismeretes emberek, akik hátrahagyják a külvilági problémáikat és igyekeznek 1 vagy a Ti esetetekben több heti felhőtlen szórakozást biztosítani a kis csodalényeknek. És ezáltal mi is kamatostul visszkapjuk Tőlük ugyanezt, csak hogy Téged idézzelek. És tényleg működik! De ezt csak akkor hiszi el az ember, ha saját maga megtapasztalja. Még én is, aki eleddig csak konyhás voltam. Sörédről hazafelé menet végig azt mondogattam a többieknek a kocsiban, amit utolsó este is, hogy jövőre nem megyek konyhába, felelős szeretnék lenni valakiért! ... Attila, maradj is ott lélekben! Néha elég megnézni a fotókat, amikor már halványulnak az emlékek, és újra előtör minden.

... Jaj, de elszaladt az idő! Azt hiszem, eleget fecsegtem. Közben meg be kellene fejeznem a diplomamunkámat is. De nem bánom, hogy mindezt most leírtam Neked, és emiatt hátráltatom az előmeneteletem. Mint ahogy azt sem bánom, hogy nem tartottam magam az eredeti tervemhez, miszerint szerdán hazajöttem volna Sörédről. Hogy is tehettem volna, amikor Knitli Gabi másfél napig kérlett, hogy ne menjek. Hát lehet Nekik nemet mondani?

Igazad is van Herta! Nem nagyon lehet nekik nemet mondani. Én meg, hogy őszinte legyek, sokszor nem is akarok:). Alig várom már a következő nyarat, és a tábort! Komolyan mondom, hogy már legszívesebben most számolnám a napokat visszafelé, ha tudnám a pontos időpontokat!

Szép napot mindenkinek!

Zárja az aznapi blogját Kovács Attila, alias Mufurc, blogger.

A kálozi illetőségű Mufurc és ikertestvére István, azaz Stefi hátrányos helyzetű családból való vadóc tinédzserként érkezett Sörédre jó pár évvel ezelőtt. Még abban az időben, amikor a sörédi szolgálatot jelenleg papként felvállaló Tornyai Gábor Kálozon volt plébános, és a maga köré gyűjtött fiatalokat elhozta Sörédre segítőnek. Az első években nehéz volt eldönteni, hogy ki is az, aki segítségre szorul. Söréden az ikrek pesztrálták a sérült fiatalokat, őket pedig a táborban is és év közben is a velük összebarátkozott idősebb segítőik.

Azért fogadtuk el és köszönjük a felkérést, hogy beszéljünk nektek a sörédi táboroztatásról, és mutassuk be a Teljes Élet Szociális Alapítvány tevékenységét, mert folyamatosan keresünk segítőket: segítőket a sérült fiatalok gondozásához, és hitükben elmélyült, érett személyiséggel bíró, mások felé nyitott, aktív fiatal és idősebb felnőtteket, akik társas viselkedési mintájukkal, életpéldájukkal, ismereteik átadásával oda tudnak fordulni sok tinédzser, kereső fiatal felé.

1983-ban tette be a lábát az első sérült fiatal a sörédi plébánia épületébe, és 2009-ben volt 25 éve annak, hogy székesfehérvári keresztény emberek együtt nyaraltak sérültekkel Söréden. A 2009 őszen tartott hálaadáson elhangzott szavaimat idézem, hogy egy rövid összefoglalást adjak erről a szolgálatról: „...Egy akkoriban szokatlan, újszerű, mondhatni bátor elhatározásra jutott pár idősebb és fiatalabb elkötelezett keresztény ember. Keresve a szeretet megélésének lehetőségeit odafordultak a környezetükben élő, sérült gyermekeket nevelő családokhoz, hogy szerény mértékben a segítségükre legyenek. Az előző év segítői tapasztalata után úgy gondolták, hogy meghívják nyaralni egy hétre pár sérült gyermeket, és a szüleik helyett gondoskodnak róluk. Ez egyszerűnek tűnik, de a szerény környezet, az elégtelen feltételek, az eszközök és a szakismeret hiánya komoly erőpróba elé állította őket. De sikerült: a lelkesedésük, a tenni akarásuk, a hitük, az összedolgozásuk olyan energiákat mozgató meg, amelyek ma is hatnak. Elvezettek a mához, amikor nem egy, hanem hat hétre hívtak meg nem pár, hanem több mint száz sérült fiatalot, akiknek nem egy maroknyi, hanem több mint másfélszáz önkéntes, idősebbek és sok-sok fiatal igyekszik vidám nyaralást szervezni. Ez alatt a negyedszázad alatt szebb lett a környezet, jobbák a feltételek, több eszköz áll rendelkezésre, és a sok Söréden születő hivatásnak köszönhetően a szakértelem is jelen van. Az elmúlt 25 év során rengetegen megfordultak Söréden, akik szertevitték az országban a tábor hírért, és hozták is magukkal az újabb és újabb segítőket. Voltak, akik egy-két évre, voltak, akik egy évtizedre köteleződtek el, és vannak, akik már huszonöt éve vezetik, szervezik, segítik ezt a szolgálatot.

A sörédi tábor mindig befogadó és elfogadó volt: befogadott mindenkit, bármilyen sérültséggel élt, és elfogadott minden jó szándékú segítséget és segítőt. Nem tett különbséget hívő és nem hívő, egyik vagy másik keresztény felekezethez tartozó között. A lényegét sugározta: azt, hogy a másokban Isten ajándékát lássuk, akire a szeretetünk irányulhat.

Rohamosan változó világunkban, ha a jövőről beszélgetünk, gyakran hallom a segítők szájából elhangozni, hogy őrizzük meg a „sörédi szellemiséget”. Azt, hogy ez mit jelent nem tudom tételesen, pontosan megfogalmazni, legfeljebb érzékeltetni. Az elmúlt évtizedekben számos cikk, dolgozat, riport, tv felvétel foglalkozott a sörédi szolgálattal, ezek kapcsán sérültek és segítők is megfogalmazták gondolataikat, érzéseiket. Készült egy szakdolgozat is, amely bemutatja a sörédi tábort. Felkértek, hogy olvassuk át a szöveget. A dolgozat idézettel kezdődik, ami egy fiatal sérült nyaraló lány szájából hangzott el: „Nem vagyok vallásos, de ott imádok templomba járni, abban a táborban, nemcsak a templomban, hanem az egész táborban, olyan a hangulat, mintha egy baráti kör lenne, egy nagy család.”

Amikor ezt elolvastam, tudtam, hogy ez az, amit szeretnék elmondani. Ez az, amitől más a sörédi tábor, ez a sörédi szellemiség, ez az, amit őrizni kell: hogy jó ott lenni, hogy jó ott templomban lenni, hogy jó egy közösséghez tartozni, hogy mindenféle különbségtétel nélkül jó egy nagy család tagjának lenni.”

Ebben az évben 110 sérült fiatalot hívtunk meg nyaralni. Őket a hat hét folyamán mintegy 150 segítő támogatja. Minden évben a nyaralást megelőzően felkészítőt tartunk a segítőknak. A nyaralást követően pedig hálaadással összekötött baráti találkozót, műsoros estét rendezünk a sérült és segítő fiataloknak és a szülőknek. Ma, 2010-ben majdnem ugyanott tartunk, ahol 20 évvel ezelőtt. A hely kicsi és felújításra vagy átépítésre szorul. Keressük a megoldást, hogy Söréd a jövőben is a kicsinyek szolgálatának és a pasztorációnak a helye lehessen.

B.M.

Elhangzott 2010 nyarán Bodajkon, a Bokor Nagytáborban